

[Energiministeren]

lovmæssig mulighed for at gennemføre en rationering nu. Det, jeg har sagt, er »en sådan rationering«, idet diskussionen jo er gået på, hvad der skal til af baggrund, både praktisk, rent administrativt, teknisk og lovgivningsmæssigt, for at lave en egentlig vedvarende rationeringsordning for olie og benzin med henblik på at nedbringe vores valutaunderskud. Det er denne økonomisk betingede og permanent eksisterende udleveringsbegrænsningsordning, der for mig at se dels er kompliceret at lave, dels ville kræve, når det er en ordning med det formål, et andet lovgrundlag end det, der eksisterer nu.

Det er den sammenhæng, jeg udtalte mig i til pressen, og dér gjorde jeg, som det delvis rigtigt er blevet fremhævet her, opmærksom på, at loven om forsyningsmæssige foranstaltninger af 6. juni 1968 ikke indeholder hjemmel for energiministeren til at indføre rationeringsordninger eller andre regulerende foranstaltninger alene på grundlag af dette valutaproblem. Anvendelsen af loven forudsætter, at der er opstået, eller at der er udsigt til at opstå på grund af internationale forhold mangel på nødvendige varer. Det er også rigtigt refereret her af hr. Thorndahl.

Det var på denne baggrund, at bl.a. den bekendtgørelse, der stadig væk gælder om hastighedsbegrænsningen, blev udstedt i marts 1979 af den daværende handelsminister med tilslutning fra det energipolitiske udvalg her i tinget. Der forelå en situation omkring den internationale oliesituation, markedet som sådant, som bl.a. medførte, at Det internationale Energiagentur vedtog en beslutning om at spare 5 pct. i 1979. Denne beslutning er senere vedtaget at skulle gælde også for 1980, og i det hele taget må den internationale oliesituation vurderes sådan, at der fortsat er en latent risiko for, at der kan opstå forsyningsmangel.

Loven indeholder ikke hjemmel til af valutatiske grunde at indføre permanente rationeringsordninger, og det var det sigte, der var med både diskussionen i pressen og de udtalelser, jeg specielt kom med.

Det er fortsat regeringens opfattelse, at der med lov om forsyningsmæssige foranstaltninger er det fornødne lovmæssige grundlag for, at regeringen med tilslutning af folketingets energipolitiske udvalg kan gennemføre sådanne forbrugsregulerende foranstaltninger på energiområdet, som er forudset i loven, i

det omfang det findes fornødent til imødegåelse af mangel eller udsigt til, at der kan opstå mangel på grund af internationale forhold. Når jeg siger »i det omfang«, ligger der altså også i det, at der må være tale om en vis afvejning.

Thorndahl (FP):

Jeg skal ikke kommentere ministerens synspunkter vedrørende sammenhængen mellem en vedvarende rationeringsordning og et valutaproblem. Det var ikke i den betydning, jeg stillede spørgsmålet. Det gik mere på, om der var en forsyningsmæssig krise, eller om der ikke var det.

Jeg går ud fra, at ministeren med disse bemærkninger indirekte har sagt, at den samlede dagspresse har misforstået ministeren. Jeg skal blot tage nogle enkelte eksempler fra dagspressen om det spørgsmål.

I Berlingske Tidende den 11. marts siges det:

»Energiministeren har kun lovhjemmel til at gribe ind i salget af olie og benzin, når der er forsyningskrise. Det er der ikke nu. Ministeriet søger at forberede sig på, at der kan komme en forsyningskrise, der vil kræve rationering.«

I Fyens Stiftstidende den 10. marts siger man:

»Noget andet er også, at en rationering« – og dér citerer man altså direkte energiministeren – »ikke bare kan gennemføres. Der er ikke lovhjemmel i øjeblikket til at tvangsbegrænse forbruget. Det kan kun gøres i en mangelsituation, og det har vi ikke i øjeblikket, siger ministeren.«

Og Kolding Folkeblad den 11. marts:

»Sagen er, at vi i en forsyningsmæssig kritesituation er paret til at slå til med det samme, men en sådan eksisterer ikke, og derfor har vi ikke lovmæssigt grundlag for at gennemføre indgrebet.«

Det var på det grundlag, jeg stillede spørgsmålet til energiministeren.

Jeg går altså ud fra, at ministeren hermed har sagt, at samtlige dagblade, der har kommenteret det, totalt har misforstået ministeren.

Til slut vil jeg bede ministeren bekræfte, at da man i folketinget i 1968 behandlede forslaget til lov om forsyningsmæssige foranstaltninger, behandlede man både i bemærk-